

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 352

Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2017

«Ἀργύρια ἱκανά ἔδωκαν...»

«...Καί συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἱκανά ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες. εἶπατε ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτόν ἡμῶν κοιμωμένων...» (Ματθ. κή 12-13).

Ἡ ἀλήθεια καί τό δίκαιο δέν ὑποστηλώνονται μέ βρώμικο χρῆμα. Ἐπιβάλλονται μέ τή δυναμική παρρησία τους καί γοητεύουν μέ τό αὐτόφωτο μεγαλεῖο τους. Τό ψέμα κι ἡ ἀδικία πληρώνουν καί πληρώνονται ἀκριβά, γιά νά ὑποστηλωθοῦν καί νά σταθοῦν στά ψεύτικα πόδια τους. Γίνονται ἀντικείμενα ρυπαρῆς συναλ-

λαγῆς. Δίνουν καί παίρνουν ἀργύρια. Πουλιῶνται κι ἀγοράζονται στά σκοτεινά παρασκήνια.

Δέν εἶναι ἀνεκτό, οὔτε παραδεκτό, ἡ βρώμικη συναλλαγή νά ἀποτολμᾶται ἀκόμα καί στόν ἱερό χῶρο, πού τόν σκιάζει ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ κι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔχουν τάξει τήν ὑπαρξί τους στή διακονία τῶν θεϊκῶν προσταγμάτων. Ὅμως, ἡ ἱστορία εἶναι σκληρός κι ἀδυσώπητος μάρτυρας. Ἐχει καταχωρήσει περιστατικά συναλλαγῆς τραγικά. Ἐχει ἀποτυπώσει ἐξαγορές συνειδήσεων. Ἐχει ἀποθηκέψει γεγονότα, πού ξεπερνοῦν τά ὅρια τῆς ἀνθρώ-

πινης φαντασίας. Προδοσίες μέ ανταλλάγματα. Απάτες σχεδιασμένες καί πληρωμένες. Παραπληροφόρησι, αγορασμένη μέ βαρύ τίμημα. Όλα αυτά τά χρονικά τά συντηρεῖ καί τά αναμεταδίδει. Τά προβάλλει ύπομνηματισμένα μέ τήν καθολική άπαρέσκεια καί τήν άνυποχώρητη άποδοκιμασία.

Άξεπέραστο γεγονός, σφραγίδα τής έσχατης διαφθοράς καί τοῦ έκφυλισμοῦ τής προσωπικότητας, ή προδοσία, ή δίκη, ή σταύρωσι, ό θάνατος τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας.

Στόν άνήφορο, πού όδηγεῖ στό Γολγοθά τοῦ μεγάλου μαρτυρίου καί στό μονοπάτι, πού άφετηρία του έχει τό κενό μνημεῖο τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ σπάρθηκαν, άφειδώλευτα, τά άργύρια. Καί φύτρωσαν ή βία καί τό ψέμα. Δόθηκαν χρήματα, γιά νά αγοράστῇ ή προδοσία. Καί ξαναδόθηκαν, γιά νά πνιγῇ τό μήνυμα τής Αναστάσεως. Γιά νά έξασφαλιστῇ ή παραπλάνησι κι ή παραπληροφόρησι τῶν αύτοπτῶν μαρτύρων τοῦ κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος. Ή ύλική παροχή λειτούργησε σά λιπαντικό στό μηχανισμό τής έμπάθειας, τής άπάτης, τής δόλιας σκοπιμότητας. Τά άργύρια, προσφέρθηκαν σάν άντιπαροχή στίς έλαστικές ή καί άλλοτριωμένες συνειδήσεις, πού δέν δυσκολεύονται νά εισπράττουν προδίδοντας τήν άλήθεια, τή δικαιοσύνη καί τήν ανθρώπινη άξιοπρέπεια.

Πρίν ακόμα συμφωνηθῇ ή προδοσία, τά άργύρια έλαμψαν στά μάτια τοῦ προδότη. «Κλέπτῃς ἦν, καί τό

γλωσσόκομον εἶχε καί τά βαλλόμενα έβάσταζε» (Ίωάν. ιβ' 6).

Ό Ίούδας άφαιρουσε άπ' τό φτωχό, κοινό βαλλάντιο. Ήταν κλέφτης. Κι ίκανοποιουσε μέ τό σφετερισμό τῶν λιτῶν εισφορῶν, τό άνίκητο πάθος του.

Κι όταν βρέθηκε στό σπίτι τοῦ Λαζάρου κι ένοιωσε νά γεμίζῃ τούς χώρους ή εύωδιά τοῦ μύρου τής εύγνωμοσύνης, ή πλεονεξία ξανάναψε μέσα του. Φούντωσε. Συνεπῆρε τό λογισμό του. Έπιβλήθηκε στά αισθήματά του. Κι έκφράστηκε μέ τήν ύποκριτική διαλεκτική τής φιλαλληλίας. Παραπονέθηκε γιατί τό μῦρο δέν πουλήθηκε στήν τιμή τῶν τριακοσίων δηναρίων. Καί γιατί τά χρήματα δέν πέρασαν στά χέρια τῶν άνήμπορων καί τῶν πεινασμένων.

Ώστόσο, άμέσως μετά, ό άτιμος μαγνήτης, τό χρῆμα, έγραψε τή δεύτερη σκοτεινή πρᾶξι. Προσφέρθηκε γιά νά αγοράσῃ τήν προδοσία. Κι έγινε άποδεκτό σάν τίμημα τοῦ μεγάλου έγκλήματος.

«Έθος γάρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τά τίμια».

Ήρωες σ' αύτή τήν άποτρόπαιη σκηνοθεσία οἱ πνευματικοί άρχοντες τοῦ Ίσραήλ, οἱ άρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς καί οἱ φαρισαῖοι. Τραγική φιγούρα πρωταγωνιστῇ στήν είδεχθῇ πρᾶξι τής δωροληψίας, ό ένας άπ' τούς δώδεκα μαθητές. «Πορευθεῖς εἰς τῶν δώδεκα, ό λεγόμενος Ίούδας Ίσκαριώτης, πρὸς τούς άρχιερεῖς εἶπε. τί θέλτέ μοι δοῦναι, καί έγώ ύμῖν παραδώσω αὐτόν; οἱ δέ έστησαν αὐτῷ τριάκοντα άργύρια» (Ματθ. κοτ' 14, 15).

Ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης μαθητής, εἰσέπραξε τὰ ἀργύρια καὶ παρέδωκε τὸν Σωτῆρα Κύριο. «Ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, τὸν Ἀτίμητον οὐκ ἤσχυνε πωλῆσαι». Τὰ χέρια του χούφτωσαν τὸ χρῆμα. Κι ἡ καρδιά γέμισε μέ τή σκοτεινιά τῆς ἀπαίσιας ἀντιπαροχῆς.

«...τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός ὁ ἐσκοτισμένος. Πῶς γάρ ἡδύνατο βλέπειν ὁ τὸν Φωστῆρα πωλήσας τριάκοντα ἀργυρίων;».

Ἡ ἀτιμία κι ἡ ἀδικία πληρώνουν καὶ πληρώνονται. Ἀλλά δέν ὀριστικοποιοῦν ποτέ τὴν κυριαρχία τους μέ τὸ βρώμικο χρῆμα.

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἀπόλαυσαν πρόσκαιρο κορεσμό, καύχησι, γεῦσι δυναμικῆς ἐξουσίας, βλέποντας τὸν Κύριο καρφωμένο στό ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἀναπαύτηκαν στό μαξιλάρι τοῦ θριάμβου. Ἔνοιωσαν τὴν κυριαρχία τους νά ἀσφαλιζέται. Ἀλλά, σύντομα ξαναβρέθηκαν στόν κυκλῶνα τῆς ταραχῆς. Συγκλονίστηκαν καὶ κατατρόμαξαν, μόλις ἔφτασε στίς ἀκοές τους ἡ πληροφορία τῶν στρατιωτῶν. Μόλις τοὺς ἄγγιξε τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως.

Τότε, γιὰ δεύτερη φορά, ἀποφάσισαν νά χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπιρροή τοῦ βρώμικου χρήματος. Δωροδόκησαν τοὺς φύλακες στρατιῶτες. Τοὺς ἐντυπωσίασαν μέ τὴν παροχή. Τοὺς ἔσπρωξαν σέ μιά δεύτερη προδοσία. Στὴν προδοσία τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐντιμότητος.

Ὅταν τὰ μέλη τῆς κουστωδίας ἀν-

ἄγγειλαν στοὺς ἀρχιερεῖς «ἅπαντα τὰ γενόμενα», οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ κινήθηκαν μέ ταχύτητα καὶ σατανικὴ πονηρία. «Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες. εἴπατε ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτόν ἡμῶν κοιμωμένων. καὶ ἐάν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτόν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν» (Ματθ. κη' 12-14).

Πάρτε τὰ λεφτά. Σφίξτε στὰ χέρια σας τὰ ἀργύρια. Μονάχα γιὰ μιά ἐκδούλευσι. Τό σφαγιασμό τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀλήθειας. Νά μήν ἀνακοινώσετε αὐτό, πού ἔγινε. Νά διαδώσετε τὸ ψέμα. Νά πῆτε, ὅτι οἱ μαθητές του τὸν ἔκλεψαν. Σέ ὥρα, πού σεῖς κοιμώσασταν. Σέ στιγμές, πού δέν ἤσασταν σέ θέσι νά ἐκπληρώσετε τὴν ἀποστολή σας. Τή φρούρησι καὶ τή διαφύλαξι.

Δεῖγμα τραγικὸ ἐξαγορᾶς συνειδήσεων. Πληρωμένη παραπληροφόρησι. Ἐξαπάτησι τοῦ λαοῦ. Σπορά ψευδῶν εἰδήσεων.

Πληρώθηκαν τὰ ὄργανα τῆς ἐννόμου τάξεως. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα βγῆκε διαφορετικό. Δέν εἶχε καμμιά σχέση μέ τὰ πραγματικά γεγονότα. Δέν δῆλωνε σεβασμὸ στὴν ἀλήθεια. Δέν ὑπηρετοῦσε τὴ δικαιοσύνη. Ἦταν ἡ πλάνη ἀγορασμένη. Ἡ ἐμπάθεια καμουφλαρισμένη μέ τόμανδύα τῆς ἀληθοφάνειας. Ἡ παραβίασι τῆς ἐντιμότητος νομιμοποιημένη μέ τὴν παροχή τῶν ἀργυρίων.

Πειστικὸ τό τέχνασμα γιὰ τοὺς ἐυκολόπιστους. Γιὰ κείνους, πού δέν ἐπε-

ξεργάζονται τήν πληροφορία, αλλά τήν καταπίνουν άμάσητη. Γιατί ή είδησι κυκλοφόρησε από κείνους πού είχαν έπωμιστεϊ τή φρούρησι. Απ' τούς ανθρώπους πού βρίσκονταν μπροστά στή βαριά πέτρα του Τάφου. Ταγμένοι νά παρακολουθοῦν τά γεγονότα καί τά πρόσωπα πού θά τολμοῦσαν νά πλησιάσουν καί νά κάνουν μιά όποιαδήποτε άξιόποινη πρᾶξι.

Αλλά καί διάτρητη ή διαλεκτική, γιά κείνους πού σκέπτονται, πού βασανίζουν τήν όποιαδήποτε άνακοίνωσι, πού ψάχνουν πίσω απ' τό πρόπετασμα του καπνου νά ανακαλύψουν τίς προθέσεις καί τά πραγματικά περιστατικά. Μέ τήν παραπλανητική δομή της έκρυβε τήν αλήθεια τής Αναστάσεως, αλλά κι άποκάλυπτε στο σκεπτόμενο άνθρωπο τήν πονηριά. Αφοῦ οί στρατιώτες είχαν παραδοθῇ στή ραστώνη του ύπνου, άφοῦ είχαν χάσει τήν έγρηγορσι, πῶς αντίληφθηκαν τήν προσέγγισι τῶν μαθητῶν του Ίησου; Πῶς διαπίστωσαν τήν πρᾶξι τής κλοπῆς; Πῶς ἦταν βέβαιοι ὅτι τά γεγονότα ἐξελίχθηκαν ὅπως τά ιστοροῦσαν ὑπεύθυνα στήν προΐσταμένη τους στρατιωτική ἀρχή καί στά εὐρύτατα λαϊκά στρώματα; Αλλά καί κάτι ἀκόμα. Γιατί, μετά, δέν κλήθηκαν νά λογοδοτήσουν γιά τήν παράβασι του καθήκοντος; Γιατί δέν τιμωρήθηκαν παραδειγματικά; Καί γιατί δέν συνελήφθηκαν οί ἑνδεκα, πού ὑποτίθεται πῶς ἦταν οί δράστες τής κλοπῆς;

Τά ἀργύρια ἔκαναν τό καταλυτικό ἔργο τους. Στρέβλωσαν τήν αλήθεια.

Ἐπνιξαν τό λυτρωτικό μήνυμα τής Αναστάσεως. Ὑπηρέτησαν τή διπλωματία. Διαφήμισαν τό ψέμα. Στήριξαν τήν ἀνομία. Παραπλάνησαν τό λαό. Γιατί οί στρατιῶτες, «*λαβόντες τά ἀργύρια ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν. καί διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρά Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον*» (Ματθ. κη' 15). Ἀπλώθηκε ὁ ψίθυρος. Πέρασε ἀπ' τά πληρωμένα χεῖλη στά ἀνύποπτα αὐτιά. Ἔδεσε ἀνθρώπους στήν πλάνη. Ἐκρυψε τόν ὀρίζοντα καί τό φῶς σέ κείνους πού λαχταροῦσαν νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια καί νά προσκυνήσουν εὐλαβικά τόν Ἀναστημένο.

* * *

Ἀργύρια ἱκανά ἔδωκαν... Ἐκεῖνοι πού είχαν λόγο νά μεθοδεύσουν τήν προδοσία καί νά κρατήσουν τό λαό μακριά ἀπ' τή σκοτεινιά τῶν προθέσεων τους καί τή σατανικότητα τῶν ἔργων τους.

Δέν τά ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτός περπάτησε φτωχός. «*Διῆλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος πάντας*» (Πράξ. ι' 38). Δέ χρειάστηκε νά δωροδοκήσῃ, γιά νά ἀποδείξῃ τήν αλήθεια.

Δέν τά ἔδωσαν οί Ἀπόστολοι. Αὐτοί βρῆκαν τήν τόλμη νά διακηρύττουν: «*ἀργύριον καί χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι. ὃ δέ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι. ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἐγείρε καί περιπάτει*» (Πράξ. γ' 6).

Δέν τά ἔδωσαν οί ἅγιοι. Ἐκεῖνοι εἶδαν μπροστά τους νά ὀρθώνεται γυμνή καί προκλητική ή ἀδικία. Ἐξήσαν τήν περιπέτεια τῶν διωγμῶν. Ἐφτασαν στήν ἐξορία. Αλλά, καθῶς

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Κστ΄

Μεθοδεύσεις μέ τό βλέμμα στήν Ἱεραρχία

Μέ τήν Διαρκή Ἱερά Σύνοδο (ΔΙΣ) τῆς 10ης-7-1998 ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἔδειξε ἤδη τίς προθέσεις του. Φανέρωσε τά χνάρια πάνω στά ὁποῖα θά πατήσκει γιά νά χειριστεῖ τό λεγόμενο «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα». Μέ τό ἀπό 24-8-1998 Ὑπόμνημά του ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημος, ὅπως ἀναφέραμε πρὶν, στιγμάτισε τή Σύνοδο αὐτή γιατί «ὠλύσθησε σέ διπλό κανονικό πραξικόπημα». Καί ἐξηγώντας τίς κανονικές ἐκτροπές πού ἀναφέρονταν στίς ἀποφάσεις γιά τούς δύο πλέον ἐπιζῶντες Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς Νικόδημο καί Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο, ἔγραφε: «*Ἀπό τό ἓνα μέρος, ἐξαγγέλλοντας τήν*

ἀπαλλαγῆμας ἀπό τήν ἀνύπαρκτη ποινή τῆς «ἀκοινωνησίας», μᾶς ἐφόρτωσε «ἄνευ δίκης καί ἀκροάσεως» μέ τήν ἀνύπαρκτη καί καταδικασμένη ἐπίσημα ποινή τῆς ἀκοινωνησίας γιά πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Καί, ἀπό τό ἄλλο, μᾶς ἐπέβαλε, πρόσθετα, τήν ὑπαρκτή ποινή τῆς ἐκπτώσεως». Ἦταν σάν νά ἔλεγε στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο: Μέ ἀπαλλάσσεις ἀπό τήν ἀνύπαρκτη ποινή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας. Ἀποδέχεσαι ὅμως τήν ποινή αὐτή γιά τά πέντε χρόνια πού πέρασαν. Ἀποδέχεσαι ἐπίσης καί τά ἀποτελέσματα πού παρήγαγε, τήν ἐκπτώση δηλαδή ἀπό τή μητρόπολη Ἀττικῆς. Καί ὅλα αὐτά χωρίς τήν παραμικρή δικαστική διαδικασία.

περπατοῦσαν καί διακονοῦσαν κοσμημένοι μέ τό στεφάνι τῆς φτώχειας, δέν ἄπλωσαν τό χέρι στήν ἄτιμη πρᾶξι τῆς δωροδοκίας.

Πλήρωσαν μονάχα οἱ ἀνέντιμοι. Ἐκεῖνοι πού δέν εἶχαν τό θάρρος νά ἀναμετρηθοῦν μέ τήν ἄσπιλη Θεολογία καί μέ τήν καθαρότητα τοῦ βίου.

Ἦδωσαν τά ἀργύρια οἱ παράγοντες τοῦ σκότους, γιά νά πνίξουν καί νά ἐξοντώσουν τήν τιμιότητα καί τή δικαιοσύνη.

Πρόσφεραν τό βρώμικο χρήμα οἱ ἔνοχοι, γιά νά νομιμοποιήσουν τή συ-

κοφαντία καί νά παραπλανήσουν τόν ἄδολο λαό τοῦ Θεοῦ.

«*Τά γάρ δῶρα ἐκτυφλοῖ ὀφθαλμούς σοφῶν καί ἐξαίρει λόγους δικαίων*» (Δευτερονόμ. ιστ΄ 19).

Τά δῶρα τυφλώνουν τά μάτια τῶν σοφῶν κι ἀδυνατίζουν τούς λόγους τῶν δικαίων.

Αὐτή εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς Βίβλου. Αὐτή εἶναι κι ἡ ἐμπειρία τῆς Ἱστορίας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(Ἀπό τό βιβλίο του «*Ἡ ἐλπίδα μου*»)

Υπήρξε καί ένα δεύτερο γεγονός. Μέ τη λήξη της θητείας της ΔΙΣ, ο μητροπολίτης Κίτρους Άγαθόνικος με τό από 31-8-1998 γράμμα του πρὸς τὴν ΔΙΣ, παίρνοντας ἀποστάσεις ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ τῆς 10ης-7-1998, στὴν ὁποία μετέσχε, ζητάει ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν ἐρχομένη ΔΙΣ, ὄχι μόνον νά ἄρει τό ἐπιτίμιο, ἀλλὰ καὶ νά καλέσει τοὺς μητροπολίτες Νικόδημο καὶ Κωνσταντῖνο καὶ τοὺς ἀντικαταστάτες τοὺς Παντελεήμονα καὶ Κλεόπα γιὰ νά προκύψει κάποια λύση. Πιὸ συγκεκριμένα, ἔγραφε: «...Προτείνω εὐλαβῶς, ὄχι μόνον νά ἄρωμε ἀκέραια, συμμαχῶντας μέ τὴν εὐθύνη, τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆ Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο νά κληθοῦν οἱ δύο Σεβασμιώτατοι κύριοι Νικόδημος καὶ Κωνσταντῖνος καθὼς καὶ οἱ σήμερα κατέχοντες τίς μητροπόλεις Ἀττικῆς καὶ Θεσσαλιώτιδος Σεβασμιώτατοι κύριοι Παντελεήμων καὶ Κλεόπας, καὶ ἔξω ἀπὸ κοσμικὲς δικαστηριακὲς διαδικασίες, μόνον μετὰ ἀπὸ συζήτηση μέ βάση ἀμοιβαίων θυσιῶν, νά προκύψει λύση, πού ὡς συντελεστής συσφίξεως καὶ συνοχῆς, θά συμβάλει στοῦ μόνιμο ξεπέρασμα τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν ἀντιθέσεων. Ἐνδύομενο δέ αὐτό τό ξεπέρασμα μέ τό ἀποφαντικὸ κῦρος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, θά ἱκανοποιῇ τό χριστεπώνυμο πλήρωμα καὶ θά εὐφρανθοῦν οἱ οὐρανοί. Δόξα τῷ Θεῷ, οἱ δύο Μητροπόλεις Ἀττικῆς καὶ Θεσσαλιώτιδος εἶναι μεγάλες καὶ προσφέρονται γιὰ μιὰ εἰρηνευτικὴ λύση. Αὐτὸ ἐπιτάσσει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ δικαιοσύνη...». Χωρὶς νά σχολιάσουμε ἂν αὐτὸ πραγματικὰ ἐπιτάσσει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ δικαιοσύνη (γιὰ δύο μητροπολίτες πού ἐπὶ 24 ὁλόκληρα χρόνια ταλαιπωροῦνται, ἀδικοῦνται, κατατομοῦνται, ἐκτο-

πίζονται καὶ διώκονται) νά μείνουμε σέ τρία θετικὰ σημεῖα τῆς προτάσεως τοῦ μητροπολίτου Κίτρους Ἀγαθονίκου: α) Προτείνει ὁλοκληρωτικὴ ἄρση τοῦ ἐπιτίμιου τῆς ἀκοινωνησίας, β) ἀφοῦ τό ἐπιτίμιο ἦταν τό ὄχημα πού ὀδήγησε στὴν ἔκπτωση ἀπὸ τοὺς θρόνους, δέν μπορούσαν νά παραμείνουν οἱ διωκόμενοι μητροπολίτες ἐκθρονισμένοι (προτείνει μάλιστα νά πάρουν μέρος τῆς μητροπόλεώς τους) καὶ γ) ὅ,τι γίνει νά γίνει καὶ σέ συνεννόηση μέ τοὺς δύο μητροπολίτες Νικόδημο καὶ Κωνσταντῖνο, νά μὴν εἶναι πάντα ἀπόντες στίς ἀποφάσεις πού λαμβάνονται γι' αὐτοὺς (ἀκόμα καὶ στίς σοβαρὲς ποινὲς πού ἐπιβάλλονται ἐναντίον τους).

Δέν πέρασε ἀπαρατήρητη ἡ ἐκκλήση αὐτὴ τοῦ Κίτρους Ἀγαθονίκου, πού κοινοποιήθηκε σέ ὅλους τοὺς ιεράρχες. Στὴ νέα Δ. Ἱ. Σύνοδο, τὴν 1η-9-1998, συζητήθηκε ἡ πρότασή του αὐτῇ. Γιὰ νά μποῦμε στοῦ κλίμα πού δημιουργήθηκε, ἄς διαβάσουμε τὰ Πρακτικὰ τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης (γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιοποιοῦνται), γιὰ νά δοῦμε τὴ στάση τοῦ «πρώτου» στοῦ ἐπίμαχο θέματος, τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας».

«Σεβ. Σταγῶν: Μακαριώτατε σεῖς θά εἴσθε ὁ πλέον ἀποτελεσματικὸς διὰ νά ὑπάρξῃ μιὰ σοβαρὴ συμφωνία ὄχι μόνον λόγω θέσεως ἀλλὰ καὶ λόγω χαρακτῆρος καὶ γνώσεως τοῦ θέματος.

Σεβ. Θεσσαλιώτιδος: Ἐπ' οὐδενὶ δέχομαι κάτι τέτοιο νά διχοτομηθῇ ἡ Μητρόπολός μου.

Μακαριώτατος Πρόεδρος: Ὑπάρχει ἓνα πραγματικὸ γεγονός, τό Ἐπιτίμιον τῆς Ἀκοινωνησίας. Καὶ οἱ δύο βέβαια ἀδελφοί δέν ἀναγνωρίζουν τό Ἐπιτίμιον καὶ δέν πειθαρχοῦν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι τὴν θεωροῦν ἀνύπαρκτον. Ἡ πρότασίς μου πρὸς τὴν Δ.

‘Ι. Σύνοδον διά νά προτείνωμε εἰς τήν ‘Ιεραρχίαν τήν ἄρσιν τοῦ ‘Επιμίου, δέν ἐγένετο ἐπειδὴ εἶχα κάποιας δεσμεύσεις ἀλλά ἐξ ἰδικῆς μου ἀποκλειστικά προαιρέσεως καί μέ μοναδικόν σκοπόν τήν σταδιακὴν θεραπείαν αὐτῆς τῆς πληγῆς τοῦ ‘Εκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδεμίαν δέσμευσιν ἢ ὑπόσχεσιν εἶχα δώσῃ ὥς ἐλέχθη καί ἔχω πολλὰ χρόνια νά συναντήσω τόν Σεβ/τον Νικόδημον. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ ‘Ι. Σύνοδος εἶναι τό ἰσχυρόν μέλος. Νά προχωρήσουμε λοιπόν εἰς τήν ἄρσιν τοῦ ‘Επιμίου ἀπό τήν ἡμέραν πού θά ἀποφασίσῃ ἡ ‘Ιεραρχία, νά δοῦμε ἐάν δύναται νά λυθῇ τό θέμα. Ἀφ’ ἧς ἐπεβλήθη δέν εἶναι δυνατόν νά ἀρθῇ, διότι τότε ἴσως δημιουργηθοῦν προβλήματα μεγαλύτερα, νέες προσφυγές εἰς τό Σ.τ.Ε. καί βεβαίως πρόθεσίς μας δέν ἦτο νά φέρωμε τά πράγματα σέ ἀνώμαλον κατάστασιν, ἀλλά ἀπεναντίας, ἐάν δυνάμεθα, νά λυθῇ τό θέμα. Τά θέματα εἶναι δύο: 1) ἄρσις ἐπιμίου 2) προετοιμασία διά τήν ‘Ι. Σ. τῆς ‘Ιεραρχίας. Ἄς ἀφήσωμε νά δοῦμε τί θά ἀποφασίσῃ ἡ ‘Ιεραρχία, διότι φοβοῦμαι ὅτι, ὅπως διαμορφώνονται τά πράγματα, ἡ ‘Ιεραρχία δέν θά ἀποδεχθῇ οὔτε τήν πρότασίν μας διά τήν ἄρσιν τοῦ ‘Επιμίου.

Σεβ. Θεσσαλιώτιδος: Νά μὴν ἐπανέλθωμεν εἰς τά ἴδια παρακαλῶ.

Σεβ. Σταγῶν: Εἶναι γνωστός ὁ λόγος ἐπιβολῆς τοῦ ‘Επιμίου. Ἐγένετο διά τήν κατάργησιν τῶν διαταγμάτων πού εἶχαν ἀναβίωσῃ.

Μακαριώτατος: Τότε ὁ Σεβ. Κίτρους καί ἐγώ ὄντες Συνοδικοὶ ἐμειοψηφίσαμε. Ἀλλά ἀφ’ ἧς ἐπεβλήθη ἀπό τήν πλειοψηφίαν ἐπεβλήθη καί δέν τό ἀμφισβητῶ.

Σεβ. Μυτιλήνης: Τό ἐπιτίμιον ἐπεκυρώθη λόγω τῆς δικῆς των ἀδιαλλαξίας.

Σεβ. Σταγῶν: Τό ‘Επιτίμιον ἐπεβλήθη

λόγω τῆς δικαιοσύνης των ἀπὸ τό Σ.τ.Ε. Διά τοῦτο εὐρέθη τό ‘Επιτίμιον, χωρίς νά γίνη καμία διαδικασία. Ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς Δ. ‘Ι. Συνόδου καί εἰς τήν συνελθοῦσαν ‘Ιεραρχίαν ἐπεκυρώθη τήν τελευταίαν στιγμὴν χωρίς κἂν νά συζητηθῇ διά νά σταθοῦν τὰ διατάγματα τῶν ἐκλεγέντων. Συγχαίρωμεν τόν Μακαριώτατον διά τήν ἀπόφασίν του αὐτῇ. Πρέπει νά γίνη μία προσπάθεια καί νά συζητηθῇ τό θέμα.

Σεβ. Μεγάρων: Νά ἐρωτήσω. Ἡ ὅλη συζήτησις περὶ τοῦ θέματος εἶναι ἀκαδημαϊκὴ ἢ πρόκειται νά ληφθῇ κάποια ἀπόφασις; Διότι δέν δικαιούμεθα νά προσθέσωμε κάτι εἰς τήν ‘Η. Διάταξιν κατὰ τόν Κανονισμόν λειτουργίας τῆς Δ. ‘Ι. Συνόδου καί μάλιστα ἀπόντος ἐνός ἐκ τῶν μελῶν τῆς Δ. ‘Ι. Συνόδου.

Σεβ. Δρυϊνουπόλεως. Ἡ ‘Ιεραρχία δέν εἶναι αὐτόνομη. Πρέπει νά ἀκοῦμε καί τήν φωνὴν κλήρου καί λαοῦ. Ἐνθυμούμεθα τά πρόσφατα γεγονότα, ξεχνοῦμε ὅμως τά γεγονότα τοῦ 1974 ὅτε ἐξεδιώχθησαν ἄνευ δίκης. Πρέπει νά ἀναλάβωμεν τὰς εὐθύνas μας. Ὁ λαὸς ἀναμένει ἀπὸ ἡμῶs.

Συνοδικὴ ἀποφάσει κατόπιν τῶν ὧs ἄνω διαμειφθέντων διαπέμπεται τό ὅλον θέμα εἰς τήν ‘Ι. Σύνοδον τῆς ‘Ιεραρχίας».

Μερικὲς σκέψεις στὰ παραπάνω:

-Σκαιότατη ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ στάσις τοῦ «Θεσσαλιώτιδος» Κλεόπα. Ἐπαναλαμβάνει προκλητικὰ ἀπὸ τῆς μέρας πού βγῆκαν οἱ πρῶτες ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. (1990) μέχρι τῆς Συνόδου αὐτῆς (1998) τὰ ἴδια λόγια: «Ἐπ’ οὐδενὶδέχομαι κάτι τέτοιο, νά διχοτομηθῇ ἡ Μητρόπολὶς μου». Αὐτά, γιὰ νά διαπιστώσουμε: α) ἀπὸ ποιά μεριά ὑπῆρξε ἡ ἀδιαλλαξία καί β) τήν σκληρότητα στὴν ὁποία ὁδηγεῖται ἀκόμα καί ἓνας ἐπί-

σκοπος, όταν βάλει σάν γνώμονα της πορείας του την παρανομία.

-Γιά τή στάση του Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ἄς σημειώσουμε τά παρακάτω.

Α) Μιά πρώτη ἀναφορά του: «Ὑπάρχει ἓνα πραγματικό γεγονός τό Ἐπιτίμιον τῆς Ἀκοινωνησίας». Καί παρακάτω: «Τότε ὁ Σεβ. Κίτρου καί ἐγώ ὄντες Συνοδικοί ἐμειοψήσαμε. Ἀλλά, ἀφ' ἧς ἐπεβλήθη ἀπό τήν πλειοψηφίαν, ἐπεβλήθη καί δέν τό ἀμφισβητῶ». Μά τό εἶχε ἀμφισβητήσει μέ σφοδρότητα, ἓνα χρόνο μετά τήν ἐπιβολή του, όταν εἶχε διαμηνύσει, ὄντας τότε «Δημητριάδος», στὸν τότε Ὑπουργό Τύπου Εὐάγγελο Βενιζέλο (μέ τό ἀπό 8-4-1994 ἔγγραφο διαμαρτυρίας). Ἔλεγε τότε:

«Ἡ ἐπίκλησις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτίμιου τῆς ἀκοινωνησίας δέν συνιστᾷ, ὡς γνωρίζετε, νόμιμον βάσιν ἐκδόσεως τῶν διαταγμάτων...

...Δέν θά πρέπει ἀσφαλῶς νά ἀγνοῖτε ὅτι ἡ κίνησίς σας αὐτὴ ἐντάσσεται εἰς ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρηθησομένων ὡς ἐν χρεῖα διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτάς ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον, καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθῶσιν τὴν τῶν προσωπικῶν φιλοδοξίαν».

Τώρα ὅμως, πού στὴν Ἀττικὴ βρισκόταν ὁ φίλος του Παντελεήμων Μπεζενίτης, καί τό ἐπιτίμιο ἀποτελεῖ νόμιμη βάση γιὰ ἐκδοσὴ ἐκπτωτικοῦ Διατάγματος γιὰ τὸν Ἀττικῆς Νικόδημο καί οἱ μητροπόλεις δέν εἶναι «πλασματικῶς» σέ χρεῖα ἀλλὰ πραγματικὰ κενές καί ἡ μητρόπολη Ἀττικῆς δέν ἀλώθηκε ἀπὸ «ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον, καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθῶ-

σούν τὴν προσωπικῆς των φιλοδοξίαν», ἀλλὰ καταλήφθηκε «νομίμως» (!) ἀπὸ τὸν φίλο του Παντελεήμονα.

Τώρα λοιπὸν οὔτε ἀμφισβητεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τό ἐπιτίμιο «ἀλλά, ἀφ' ἧς ἐπεβλήθη ἀπὸ τήν πλειοψηφίαν, ἐπεβλήθη» καί ἔτσι τώρα τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας» εἶναι «ἓνα πραγματικό γεγονός». Αὐτές εἶναι οἱ παλινωδίες, πού ὅμως κρύβουν ἀπὸ πίσω τους σκοτεινὲς σκοπιμότητες.

Β) Σίγουρα, δέν ἔλλειψαν καί φωνές πού ἔβαζαν τά πράγματα στὴ θέση τους. Ὁ μητροπολίτης Σταγῶν Σεραφεῖμ ἐπισημαίνει τὸν προφανῆ λόγο πού ἐπιβλήθηκαν τά ἐπιτίμια. Ἦταν γιὰ νά καταργηθοῦν τά Διατάγματα πού εἶχαν ἀναβιώσει μέ τὴν ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. ὑπὲρ τῶν τρικῶν μητροπολιτῶν. Ἐκτοτε ἡ ὅλη προσπάθεια στηρίξεως τῶν ἐπιτιμίων γινόταν μὲ μοναδικό σκοπὸ «νά σταθοῦν τά διατάγματα τῶν ἐκλεγέντων».

Γ) Προξενεῖ ἐντύπωση ἐπίσης ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιὰ μὴ ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου ἀπὸ τὴ μέρα πού ἐπιβλήθηκε. Λέγει: «Ἀφ' ἧς ἐπεβλήθη δέν εἶναι δυνατόν νά ἀρθῇ, διότι τότε ἴσως δημιουργηθοῦν προβλήματα μεγαλύτερα, νέες προσφυγές εἰς τό Σ.τ.Ε.». Ὁμολογεῖ δηλαδὴ ρητὰ ὅτι ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ποινὴ, ὅχι ὅμως ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς (τῆς ἐκθρόνισης). Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τὰ δύο συνδέονται, δέν αἶρει τὴν ποινὴ ἀπὸ τὴν μέρα πού ἐπιβλήθηκε, γιὰ νά μὴ ζητήσουν, δίκαια, τὴ μητρόπολή τους ἀπὸ τό Σ.τ.Ε. οἱ δύο διωκόμενοι μητροπολίτες.

Ἐντύπωση ἀλγεινὴ μᾶς προξενεῖ καί τό πὼς προεξοφλεῖ τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Προβλέπει (μήπως μάλιστα τό ἐπιδιώκει καί τό μεθοδεύει) ὅτι: «Ἄς

ἀφήσωμε νά δοῦμε τί θά ἀποφασίσῃ ἡ Ἱεραρχία διότι φοβοῦμαι ὅτι, ὅπως διαμορφώνονται τὰ πράγματα, ἡ Ἱεραρχία δέν θά ἀποδεχθῇ οὔτε τήν πρότασίν μας διά τήν ἄρσιν τοῦ Ἐπιτιμίου».

Τελικά, χωρίς καμιά προετοιμασία παραπέμπεται τό ὅλο θέμα στήν Ἱεραρχία.

Στίς 8-9-1998 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μέ συνοδικό ἔγγραφο ἐνημερώνει τόν Ἀττικῆς Νικόδημο γιά τὰ παρακάτω:

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)
ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 3674

ΔΙΕΚΠ. 1294

ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΗ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1998

Πρός

Τόν Σεβ. Μητροπολίτην

Πρ. Ἀττικῆς κ. Νικόδημον

Εἰς Αὐλῶνα

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ

Ἐκ Συνοδικῆς ἀποφάσεως ληφθεῖσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 19.1998 καί εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπό 24.8.98 ὑμετέρας ἐπιστολῆς ἀφορώσης εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 10.7.1998 περί ἄρσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ὑμῖν καί τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις πρ. Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντίνῳ καί πρ. Λαρίσης μακαριστῷ Θεολόγῳ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι:

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. οἰκοθεν κατόπιν ἡμετέρας προτάσεως προέβη εἰς τήν ἄρσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας.

2. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τελεῖ ὑπό τήν ἐγκρίσιν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τηρουμένης ἐπί τοῦ προκειμένου τῆς αὐτῆς διαδικασίας οἷας καί ἐπὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου.

3. Ἡ ἄρσις θά ἰσχύσῃ ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς (ex nunc) δηλ. ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως καί οὐχί ἐξ ἀρχῆς.

4. Τό ἐπιτίμιον ὡς ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά τό διαρρεῦσαν χρονικόν διάστημα ἀπό τῆς ἐπιβολῆς ἕως τῆς ἄρσεως δέν ἐξαφανίζεται. Οὔτε ἐξαλείφεται.

5. Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ἀποσκοπεῖ εἰς τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τήν εἰρήνευσιν αὐτῆς.

6. Ἐν σχέσει με τήν ἀναφοράν τοῦ «Δελτίου Τύπου» τῆς 14.7.1998 ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου διά τήν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου ὅτι δι' αὐτῆς «παρέχεται κατ' οἰκονομίαν καί φιλαδέλφως ἡ δυνατότης εἰς τοὺς συγκεκριμένους ἱεράρχας νά τελοῦν τό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί μόνον», διευκρινίζεται, ὅτι διά τῆς ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου δέν παρέχεται ἡ δυνατότης τελέσεως μόνον τῆς Θείας Λειτουργίας καί οὐδεμῶς ἐτέρας ἱεροπραξίας, ὡς κακῶς ἡρμηνεύθη, ἀλλά παρεχομένου τοῦ μεζονος αὐτονοήτως κατὰ συνέπειαν δίδεται ἡ δυνατότης τελέσεως ἀπασῶν τῶν ἱεροπραξιῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

+ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος, Πρόεδρος
Ο ΑΡΧΙΕΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

+Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς»

-Ἐντύπωση μᾶς προκαλοῦν οἱ συνεχεῖς ἐπισημάνσεις ὅτι τό ἐπιτίμιο δέν αἴρεται ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐπιβολῆς του, δέν ἐξαφανίζεται στό μεσοδιάστημα μετὰ ἐπιβολῆς καί ἄρσεως του καί δέν ἐξαλείφεται. Μὲ ἄλλα λόγια: Ἐξαλείφουμε μιά ἀνύπαρκτη πνευματικὴ ποινὴ, ποὺ ὅμως ὁδήγησε στήν ἐκπτώση τρεῖς μητροπολίτες, ὅμως τοὺς κρα-

τᾶμε μακράν τῶν μητροπόλεων τους.

-Μιά εὐλογία ἀπορία ἐπίσης εἶναι ἡ ὁμολογία ὅτι ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι τό μεῖζον καί ὅτι γι' αὐτό μπορεῖ νά τελεῖ κάθε ἱεροπραξία. Ἄν δόθηκε ὁμως στόν Ἀττικῆς Νικόδημο τό μεῖζον (ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας), γιατί τοῦ ἀφαιρέθηκε τό ἔλασσον (ἡ διοίκηση τῆς μητροπόλεώς του); Ποῦ θά τελοῦσε τή Θεία Λειτουργία; Θά ἔπαιρνε τήν ἄδεια ἀπό τόν κάτοχο μητροπολίτη της Μητροπόλεώς του; Ἄξιο νά μνημονευθεῖ εἶναι ἐπίσης ὅτι ὅταν τοῦ ἐπιβλήθηκε τό ἐπιτίμιο, τό ἐπιχείρημα πρὸς τήν πολιτεία ἦταν: Ἀφοῦ δέν μπορεῖ νά λειτουργεῖ, πῶς μπορεῖ νά ἔχει τήν διοίκηση τῆς μητροπόλεως; Πρέπει νά ἐκθρονισθεῖ. Τώρα ὁμως πού μπορεῖ καί λειτουργεῖ, δέν χρειάζεται νά ἔχει καί τή μητρόπολη.

Αὐτό πού ἀδυνατεῖ νά κατανοήσῃ κανεῖς εἶναι πῶς μέ αὐτή τή νοοτροπία θά πραγματοποιηθεῖ «ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» καί ἡ «εἰρήνευσις» αὐτῆς.

Στίς 7-10-1998, στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, συζητήθηκε τό θέμα τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» γιά τούς δύο πλέον ἐπιζῶντες μητροπολίτες Ἀττικῆς Νικόδημο καί Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο. Εἰσηγητής ὁρίσθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ὁ μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτης Ἀνδρέας. Παραθέτουμε ἕνα τεμάχιο τῆς βαρυσήμαντης πραγματικά εἰσηγήσεώς του. (Ὅλη τήν εἰσήγηση μπορεῖτε νά τήν βρεῖτε στό τεῦχος 1 τοῦ Περιοδικοῦ μας «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση», σελ. 5-15). Ἀφοῦ λοιπόν λέγει μερικά γενικότερα γιά τό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα, γιά τίς ἀποφάσεις τῆς ΔΙΣ καί τῆς ΙΣΙ πού λήφθηκαν καί ἐπέβαλαν τό

«ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας» (χωρίς ἐπίκληση κατηγορίας καί Κανόνων πού παραβιάσθηκαν), ἔρχεται νά τοποθετηθεῖ: «...-Δ-

...(2) Ὅμως, τό «ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας» τό ἐπιβλήθην εἰς τούς «Τρεῖς», δέν ἦτο, βεβαίως, τό παιδαγωγικοῦ χαρακτήρος ἐπιτίμιον τοῦ Πνευματικοῦ πρὸς τόν ἐξομολογούμενον. Ὑπῆρξε, σαφῶς, σαφέστατα, ποινή, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη χωρίς νά ἀπαγγελθῇ κατηγορία καί χωρίς νά ὑπάρξῃ ἡ παραμικρά διαδικασία δίκης. Ἀλλά, ἕνας Ἱερεύς, ἕνας ὑπάλληλος, ἕνας μαθητής ἂν θέλετε, εἶναι δυνατόν νά καταδικασθῇ, ἂν δέν κληθῇ εἰς ἀπολογία καί δέν τηρηθοῦν αἱ νόμιμοι διαδικασίαι; Ὁχι. Πῶς, λοιπόν, τότε, νά δεχθῇ ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας τὰς ἀλλεπαλλήλους καταδίκας τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν (ἐν ἔτει 1993 καί 1994), χωρίς νά τούς ἀπαγγελητῇ κατηγορία, χωρίς νά ἀπολογηθοῦν καί χωρίς νά γίνῃ κανονική δίκη εἰς Πρωτοβάθμιον καί Δευτεροβάθμιον Συνοδικόν Δικαστήριον; Τό γεγονός ὅτι καί σήμερον -μετά ὀλόκληρον, δηλαδή, πενταετίαν, ἀφ' ὅτου ἐπεβλήθη τό «ἐπιτίμιον» ἐκεῖνο- ἀσχολούμεθα πάλιν μέ τό θέμα τοῦτο, ἀποδεκνύει ἀκριβῶς ὅτι τὰ ἐκκλησιαστικά προβλήματα δέν λύνονται οὔτε μέ τήν περιστασιακὴν πλειονοψηφίαν, οὔτε -πολύ περισσότερον- μέ τήν συνδρομὴν τῆς Πολιτείας, πού θέλει τήν Ἐκκλησίαν εὐτελεῖ θεραπευτὴν τῆς. Καί, βεβαίως, δέν λύνονται μέ τήν διαστροφὴν, τήν παρερμηνείαν καί τήν κακοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως, ἀτυχῶς, ἐπεχειρήθη ὑπὸ τινων. Ἡ πικρά διαπίστωσις τοῦ ὄντως δεινοῦ κανονολόγου ἀοιδίμου ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου ἔχει καί ἐν τῇ προκειμένῃ περπτώσει τήν θέσιν της: «Ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν οἱ Κανόνες κατήντησαν «κανόνια», ἅτινα στρέ-

φει πᾶς τις ὅπου βούλεται, πάντως μόνον κατὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ» (Βλ. Ἀρχιμ. Ἐπικρανίου Θεοδωροπούλου: «Ἡ ἐν Κύπρῳ «Μεζῶν Σύνοδος» καί τὰ ἔργα αὐτῆς», Λευκωσία Κύπρου 1973, σελ. 7).

-Ε-

Καί πραγματικῶς, Μακαριώτατε, οἱ Κανόνες ἔγιναν «κανόνια» διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Διότι τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας (ΣΤΕ), στηριζόμενον εἰς τό περιβόητον «ἐπιπίμιον τῆς ἀκοινωνησίας», ἀνέτρεψε τὰς προγενεστέρας τριάκοντα (30) ἀποφάσεις του καί, αὐτοαναιρούμενον, ἀπεφάνθη ὅτι «διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας» ἔπρεπε νά «Τρεῖς» νά θυσιασθοῦν. Ἐγράφη, τότε, εἰς τόν Τύπον τῆς ἐποχῆς (καί οὐδέποτε διευφύσθη) ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ ΣΤΕ ἐπεσκέφθη σχετικῶς «τὴν βίλλαν τῆς Ἐκάλης» καί ὅτι «ἐκκλησιαστικοί παράγοντες πρόσδωσαν τίς συνεννοήσεις» πού εἶχαν μέ τόν Πρόεδρον τοῦ ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου «καί προανήγγειλαν τὴν ἔκβαση, πού θά εἶχε ἡ ἀκυρωτική διαδικασία». Ἐγράφη, τέλος, ὅτι καί μέλη τοῦ ΣΤΕ «ἐκδηλῶσαν τὴν ἀγανάκτησίν τους καί διαμαρτυρήθηκαν γιά ἄσκηση βίας καί γιά ἐπιβολή προκατασκευασμένης ἐτυμηγορίας».

Ἀρκετοὶ νουνεχεῖς καί σώφρονες Ἱεράρχαι διεμαρτυρήθησαν, τότε, διὰ τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα γεγονότα. Θά ἀρκεσθῶ εἰς δύο: (α) Ἡ πρώτη διαμαρτυρία εἶναι τοῦ Προκατόχου μου, ἀοιδίμου Μητροπολίτου ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ, καί διαλαμβάνεται εἰς ἔγγραφόν του, τό ὁποῖον (μέ ἡμερομηνίαν 3 Ἰανουαρίου 1994) ἀπέστειλε πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ, ὡς Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: «Διαφωνῶ ριζικῶς, ἔγραφεν ὁ ἀοίδιμος, μέ ὅλας τὰς μεθοδεύσεις πού δρο-

μολογοῦνται ἐν κρυπτῷ διὰ τὴν λύσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θέματος τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν, ἐρήμην τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας, τῆς Βουλῆς, δηλαδή, τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὄχι μόνον διαφωνῶ, ἀλλὰ καί διαμαρτύρομαι διὰ τὴν αἰτουμένην βέβηλον ἐπέλασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τρόπων καί μέσων, μάλιστα, παρανόμων, ἀδίκων, ἀντισυνταγματικῶν καί, ὅπως δὴ ποτε, ἀντικανονικῶν, καταργουμένου, οὕτω, τοῦ αὐτοδιοικήτου τῆς Ἐκκλησίας, παρά τὰ περί τοῦ ἀντιθέτου διατυμπανιζόμενα. Λυποῦμαι, διότι ζητοῦμεν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας -ὡς ἐάν ἡ Πολιτεία νά μὴν ἔχη τὰ ἰδικά της «χάλια»- διὰ νά «λύσῃ» τὰ θέματά μας. Ἀλήθεια! Εἶναι, λοιπόν, τόσον ἀνίκανοι οἱ 75 σεπτοὶ -σοφοὶ καί μέ πνεῦμα Θεοῦ, καθ' ἡμᾶς- Ἱεράρχαι, ὥστε νά ἀδυνατοῦν νά ἐπιλύσουν ἓνα τέτοιο θέμα, καί καλοῦμεν, πρὸς τοῦτο, τοὺς πολιτικούς; Δέν αὐτοκαταργούμεθα ἔτσι;» κατέληγεν εἰς τὴν διαμαρτυρίαν του ὁ Προκάτοχος καί Γέροντάς μου ἀοίδιμος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτης κυρός ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ.

(β) Ἡ δευτέρα διαμαρτυρία προέρχεται ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ, νῦν δέ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρίου Χριστοδούλου. Συγκεκριμένως, εἰς ἐπιστολὴν του, μέ ἡμερομηνίαν 8.4.1994, πρὸς τόν τότε Ὑφυπουργόν Τύπου κ. Εὐάγγελον Βενιζέλον, ἔγραφε καί αὐτὰ τὰ ἐξόχως σημαντικά, διαμαρτυρόμενος καί καταγγέλλων τὰ τεκταινόμενα: (τό κείμενο αὐτό ἤδη τό ἔχουμε ἀναφέρει καί τό ἔχουμε σχολιάσει)...

Ἀτυχῶς ὁμως, καί παρά τὰς πολλές καί τεκμηριωμένας διαμαρτυρίας, τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1994 ὑπεγράφησαν τὰ διατά-

γματα της νέας έκπτώσεως των «Τριών». Την δέ 25ην Μαΐου 1994 συνεκλήθη η Ίεραρχία, η οποία, αφού απέρριψε πραξικοπηματικῶς (ὅπως ἐγράφη εἰς τόν Τύπον της ἐποχῆς) τό αἶτημα ἀναβολῆς της συνεδριάσεως, πού ὑπέβαλον 17 Μητροπολῖται, ἐπλήρωσεν ἐν σπουδῇ τὰς μή κενὰς Μητροπόλεις Λαρίσης καί Ἀττικῆς, καθὼς καί τὰς κενὰς Νέας Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας, Ζακύνθου καί Βεροίας καί Ναούσης.

Ἄλλ' ἐτονίσθη προηγουμένως, καί εὐκαιρον εἶναι νά ἐπαναληφθῇ, ὅτι τὰ ζητήματα της Ἐκκλησίας δέν λύνονται οὔτε μέ συντακτικές πράξεις, οὔτε μέ νομοθετικά πραξικοπήματα, ἀλλ' οὔτε καί μέ τήν ἐμπάθειαν καί τούς «παλληκαρισμούς» ἐνίων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων. Λύονται «ἐντός κλίματος κατανύξεως ἐν πνεύματι καταλλαγῆς καί ἀγάπης καί πρὸς ἀποκατάστασιν της ἐνότητος καί της εἰρήνης εἰς τήν Ἐκκλησίαν», ὅπως ἐτονίζετο εἰς τό ἀπό 14 Ἰουλίου 1998 Ἐγκύκλιον Σημεῖωμα της Ἱερᾶς Συνόδου, «ἐν σχέσει μέ τήν ἀπόφασίν (της) διὰ τήν ἄρσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπιπιμίου εἰς τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας κ. Νικόδημον (Γκατζουρίλην) καί κ. Κωνσταντῖνον (Σακελλαρόπουλον)» (βλ. παράγρ. Γ, σελ. 4-5).

-ΣΤ-

Μάλιστα! «Ἐν πνεύματι καταλλαγῆς καί ἀγάπης» δέον νά τακτοποιηθῇ τό ζήτημα τοῦτο. Θεωρῶ, ὅμως, χρέος μου ἐναντι τοῦ Θεοῦ καί της ἀληθείας νά προσθέσω ὅτι καί ἐν πνεύματι δικαιοσύνης καί θάρρους. Καί ἐξηγοῦμαι, προτείνων ἐν ταύτῳ καί τήν -κατά τήν γνώμην μου- ἐνδεδειγμένην λύσιν. Νά διευκρινίσω μόνον ὅτι ἡ προταθησομένη λύσις ὑποστηρίζεται (καθ' ὅσον γνωρίζω καλῶς) ὑπὸ πλήθους κληρικῶν καί λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἀγωνιοῦν διὰ τόν συ-

νεχιζόμενον διχασμόν εἰς τούς κόλπους της Ἱεραρχίας. Λοπόν:

(α) Γράφει τό εἰρημένον Ἐγκύκλιον Σημεῖωμα, «ὅτι παρέχεται κατ' οἰκονομίαν καί φιλαδέλφως ἡ δυνατότης εἰς τούς συγκεκριμένους Ἱεράρχας νά τελοῦν τό Μυστήριον της Θ. Εὐχαριστίας καί μόνον. Ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις εἰς οὐδέν ἕτερον πέραν τούτου ἀποβλέπει καί δέν ἐπισταρίζει οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἄλλας ἐπιδιώξεις».

Τιῶ, σέβομαι καί ἀγαπῶ καί τόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τὰ μέλη της προλαβούσης Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐξανίσταμαι, ὅμως, δι' αὐτό τό «κατ' οἰκονομίαν καί φιλαδέλφως», πού γράφουν. Δηλαδή, δέχονται ὅτι οἱ δύο Ἱεράρχαι εἶναι ἔνοχοι κανονικῶν παραπτωμάτων, ὥστε νά ἀπαιτῆται ἡ οἰκονομία καί τό φιλάδελφον διὰ τήν τακτοποίησίν των; Ἄν ναι, ἅς τό εἴπουν εὐθέως καί ἄνευ περιστροφῶν καί ἅς ἀναφέρουν καί τὰ συγκεκριμένα κανονικά παραπτώματα. Ἀρκετά ἐπροπηλακίσθησαν καί ἐσυκοφαντήθησαν ἄχρι τοῦδε οἱ ἐμπερίστατοι Ἀδελφοί. Τό νά ἔρχεται δέ τώρα ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος καί -κατά τό κοινῶς λεγόμενον- «νά τούς σφάζη μέ τό βαμβάκι», εἶναι καί ἀφιλάδελφον καί ὅλως ἀνεπὶτρεπτον. Διότι, καί ἂν πρὸς στιγμὴν δεχθῶμεν ὅτι ἔπτασεν ὁ Σεβ. Νικόδημος μέ τό νά ἐγκατασταθῇ εἰς τό Ἐπισκοπεῖον της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ὁ Σεβ. Κωνσταντῖνος εἰς τί ἔπτασεν; Ἐκτός ἐάν θεωρήσωμεν ὡς ὀρθήν τήν θέσιν τοῦ μακαρίτου Σεραφεῖμ, ὁ ὅποιος, ἐρωτηθεὶς τότε σχετικῶς ἀπήντησεν ὅτι «καί αὐτός σάν τούς ἄλλους εἶνα»...

Νά ἄρθῃ, λοιπόν, τό «ἐπιπίμιον». Καί νά ἄρθῃ ὅχι «κατ' οἰκονομίαν», ἀλλά κατὰ λόγον ἀγάπης καί δικαιοσύνης ἐν Χριστῷ. Καί νά ἔχωμεν τό θάρρος καί τήν ταπεινώσιν νά εἴπωμεν εἰς τόν Κληρον

καί τόν Λαόν, πού τώρα παρακολουθεῖ μέ ἀγωνίαν τήν Ἱεράν Σύναξίν μας, ὅτι ἐσφάλαμεν ἤ, μᾶλλον, ὅτι «ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν» τούς ἀδελφούς μας καί ὅτι ἤδη χωροῦμεν θαρραλέως καί ἐν πνεύματι ἀγάπης καί ταπεινοφροσύνης εἰς τήν πολυπόθητον καταλλαγήν.

(β) «Ἡ ἄρσις (σημειοῦται εἰς τό Ἐγκύκλιον Σημεῖωμα) ἰσχύει ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς (ex nunc) καί ὄχι ἀναδρομικῶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπεβλήθη τό ἐπιτίμιον καί ἴσχυσε. Διό καί δέν ἐξαφανίζεται, οὔτε ἐξαλείφεται διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό τῆς ἐπιβολῆς μέχρι τῆς ἄρσεως αὐτοῦ».

Ἡκούσθη (καί δέν ἔχω λόγους νά τό ἀμφισβητῶ) ὅτι ἐλήφθη οὕτω πως ἡ ἀπόφασις, διότι ἡ ἀναδρομική ἰσχύς τῆς ἄρσεως θά ἦτο ἀπαρχή νέων προσφυγῶν εἰς τό ΣτΕ καί νέας ἐκκλησιαστικῆς ἀναταραχῆς. Νά μή διαφωνήσω διά τήν τυχόν προσφυγήν εἰς τό ΣτΕ. Εἶμαι δέ βέβαιος, ὅτι καί οἱ ἐμπερίστατοι Ἀδελφοί δέν τήν ἐπιθυμοῦν.

Διά τοῦτο, ὅμως, ἐπιβάλλεται νά δώσῃ ἡ σεπτῇ Ἱεραρχία τήν ἐνδεδεγμένην λύσιν. Καί ἡ λύσις, ἡ ἐν Χριστῶ λύσις, εἶναι: Νά τοποθετηθοῦν ἀμελητί ὁ μέν Σεβ. Νικόδημος εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Ἀττικῆς (εἰς τά σημερινά της ὅρια), ὁ δέ Σεβ. Κωνσταντῖνος εἰς τήν Μητρόπολιν Δομοκοῦ καί Φαρσάλων. Διά τόν νῦν κατέχοντα τόν θρόνον τῆς Ἀττικῆς Σεβ. κ. Παντελεήμονα νά ληφθῇ πρόνοια νά τοποθετηθῇ εἰς ἑτέραν Μητρόπολιν ἐκ τῶν κενῶν ἢ κενωθησομένων. Μόνον ἡ λύσις αὕτη θά εὐφράνῃ τήν Ἐκκλησίαν, θά κατασιγάσῃ τās τεταραγμένας συνειδήσεις καί, πρό παντός, θά ἀποκαταστήσῃ τό κύρος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας, ἐν οὕτω, μάλιστα, κρίσιμοις καιροῖς.

(γ) Ἀλλά τό πρᾶγμα ἔχει καί μίαν ἄλ-

λην πλευράν, αὐτήν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Θεολόγου. Δηλαδή, ὁ Θεολόγος, ὅστις κατά κοινήν ὁμολογίαν εὐρίσκεται εἰς τούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, θά διατελῇ ἐκεῖ ἐν... ἀκοινωνησίᾳ; Διότι ἄρσις τοῦ «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» διά τόν Θεολόγον δέν ἐγένετο, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζει ὁ ὁμιλῶν. Μά καί ἂν ἀρθῇ τό ἐπιτίμιον... ex nunc, τί νά ὑποθέσωμεν διά τό διάστημα τῆς διετίας ἀφ' ἧς ἐκοιμήθη; Ὅτι εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ δέν θά εἶχε κοινωνίαν μέ τόν Θεόν καί τόν οὐράνιον κόσμον; Βεβαίως, εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, διά τόν ἀοίδιμον Ἱεράρχην «οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός». Ἐν τούτοις, ὅμως, δέν θά μένη δεινῶς ἐκτεθειμένη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐάν δέν ἀποκαταστήσῃ ἀναδρομικῶς τόν μακαριστόν Θεολόγον; Ἀσφαλῶς, ναί, ἀφοῦ ἤδη ἡ Ἀλεξανδρινή Ἐκκλησία ἔχει κινήσει τήν διαδικασίαν τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, τόν ὁποῖον τόσον πολύ εἶχεν ἀδικήσει...

Ἄλλως, ἅς τό γνωρίζωμεν: Οὐκ ἔσται παῦλα τῶν δεινῶν, ἐπί μεγίστῃ ζημῇ τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τῶν ἀθανάτων ψυχῶν «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανε», τό

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ὁποῖον ὅλοι πρέπει νά ἐργαζώμεθα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὅμως, ὄχι! Μὲ δεδομένην τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Σεβ/των Ἱεραρχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἅπαντες παιδιόθεν διακονοῦν, θά δοθῇ ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ λύσις τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς καταλλαγῆς. Καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ὅταν τό μήνυμα τοῦτο ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν παροῦσαν αἴθουσαν καὶ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, μυριόστομος θά ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κυρίου ἡ εὐχαριστήριος ὠδή τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Εὐσεβοῦς Λαοῦ, «ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴ βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων «ἀλληλούϊα» ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ» (Ἀποκ. ιθ' 6). «Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιϊ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκ. ε' 13). ΑΜΗΝ.

Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης ΑΝΔΡΕΑΣ»

Δεῖτε μερικές σημαντικές ἐπισημάνσεις τοῦ δυναμικοῦ ἀρχιερέα. Τονίζει στὴν εἰσήγησή του ὅτι:

1) Τό ἐπιτίμιο εἶναι ποινὴ πού ἐπιβλήθηκε χωρὶς νά ἀπαγγελθεῖ κατηγορία κατὰ τῶν τριῶν μητροπολιτῶν καὶ χωρὶς νά ἀπολογηθοῦν.

2) Μὲ τὴν παράνομη «συνδρομὴ τῆς Πολιτείας» καὶ «μέ τὴν διαστροφὴν, τὴν παρερμηνείαν καὶ τὴν κακοποιήσιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως, ἀτυχῶς, ἐπεχειρήθη ὑπὸ τινων», δέν λύνονται τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας.

3) Τολμήθηκε ἀκόμα καὶ ἡ ἐπέμβαση ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς παράγοντες καὶ τὴν «βίλλα τῆς Ἐκάλης» πρὸς τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου.

4) Ἀρκετοὶ Ἱεράρχες διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα γεγονότα (ἀναφέρονται ἐνδεικτικὰ ὁ προκατοχος τοῦ Κονίτης Σεβαστιανός καὶ ὁ τότε «Δημητριάδος» Χριστόδουλος).

5) Παρ' ὅλα αὐτά, καὶ τὰ ἐκπτωτικά Διατάγματα τῶν τριῶν βγήκανε καὶ πληρώθηκαν μέ σπουδὴ οἱ δύο ἐπίμαχες μητροπόλεις Ἀττικῆς καὶ Λαρίσης, παρὰ τίς ἀντιδράσεις πολλῶν μητροπολιτῶν.

6) Πρέπει τώρα νά λυθεῖ τό θέμα, ὅπως εἶπε ἡ προλαβοῦσα ΔΙΣ, «ἐν πνεύματι καταλλαγῆς καὶ ἀγάπης» ἀλλὰ συγχρόνως (προτείνει ὁ ἴδιος) «ἐν πνεύματι δικαιοσύνης καὶ θάρρους».

7) Ἡ λύση «κατ' οἰκονομίαν καὶ φιλαδέλφως» (πού γράφτηκε στό ἀνακοινωθέν τῆς ΔΙΣ) προϋποθέτει κανονικά παραπτώματα ἐκ μέρους τῶν μητροπολιτῶν, πού ποτὲ δέν ἀναφέρονται. «Νά ἀρθῇ, λοιπόν, τό «ἐπιτίμιο». Καὶ νά ἀρθῇ ὄχι «κατ' οἰκονομίαν», ἀλλὰ κατὰ λόγον ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἐν Χριστῷ. Καὶ νά ἔχωμεν τό θάρρος καὶ τὴν ταπείνωσιν νά εἴπωμεν εἰς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν Λαόν, πού τώρα παρακολουθεῖ μέ ἀγωνίαν τὴν Ἱεράν Σύναξίν μας, ὅτι ἐσφάλαμεν ἢ, μᾶλλον, ὅτι «ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδίκησαμεν» τοὺς ἀδελφούς μας καὶ ὅτι ἤδη χωροῦμεν θαρραλέως καὶ ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης εἰς τὴν πολυπόθητον καταλλαγὴν».

8) Τό νά ἀρθεῖ τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκωνησιᾶς ἀπὸ τώρα καὶ μετὰ, γιὰ νά μὴν προκληθοῦν καὶ πάλι προσφυγές στό Σ.τ.Ε., μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθεῖ, ἂν δώσει τὴ λύση ἡ ἴδια ἡ Ἱεραρχία.

9) Λύση ἐν Χριστῷ εἶναι νά τοποθετηθοῦν οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίτες Νικόδημος καὶ Κωνσταντῖνος στίς μητροπόλεις Ἀττικῆς καὶ Δομοκοῦ καὶ

Φαρσάλων αντίστοιχα.

Ἡ τεκμηριωμένη καί θαρραλέα αὐτή τοποθέτηση τοῦ εἰσηγητῆ προκάλεσε ποικίλες ἀντιδράσεις στό σῶμα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μετά ἀπό τοποθέτηση καί ἄλλων Ἱεραρχῶν δέν ἔβαλε σέ ψηφοφορία (κακῶς δεοντολογικά) τήν πρόταση τοῦ εἰσηγητῆ -τόν ὁποῖο ἐκεῖνος θέλησε καί ὅρισε- (τήν ὁλοκληρωτική ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου). Σέ ψηφοφορία μπῆκε τό ἐρώτημα: Ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου ἀπό τώρα καί μετά ἢ ὄχι ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου;

Σέ ἓνα κλίμα ἔντασης μετά ἀπό ψηφοφορία ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε τήν μή ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου καί ἐξέδωσε τό παρακάτω ἀνακοινωθέν:

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΗ 7ῃ Ὀκτωβρίου 1998
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Συνῆλθε σήμερον εἰς τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου.

...Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης κ. Ἀνδρέας εἰσηγήθη τό θέμα: «Ἄρσις τῶν ἐπιτιμίων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν κ. Νικοδήμου καὶ κ. Κωνσταντίνου». Ὁ εἰσηγητὴς ὑπεστήριξεν ὅτι τό ἐπιτίμιον ἐπεβλήθη χωρίς νά στηρίζεται εἰς τοὺς Ἱερούς Κανόνας. Ἐπρότεινε δέ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου καὶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ Σεβ. κ. Νικοδήμου εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καὶ τοῦ Σεβ. Κωνσταντίνου εἰς ἰδρυθησομένην Ἱεράν Μητρόπολιν Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων. Ἐπρότεινεν ὡσαύτως ὅπως ὁ νῦν Μητρο-

πολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων τοποθετηθῇ εἰς ἄλλην Ἱεράν Μητρόπολιν ἢ εἰς τμήμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς.

Πολλοὶ Μητροπολῖται ἐξέφρασαν τὴν πλήρη ἀντίθεσιν τῶν εἰς τὰς ὡς ἄνω προτάσεις, ἄλλοι δέ συνεφώνησαν μέ αὐτάς. Ὁμίλησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Λαγκαδᾶ κ. Σπυριδῶν, Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἀπόστολος, Σιδηροκάστρου κ. Ἰωάννης, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Γουμεννίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ καὶ Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων.

Ἐπικολούθησε ψηφοφορία ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω προτάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Νικοδήμου καὶ Κωνσταντίνου μέ τό ἐξῆς ἀποτέλεσμα:

Ἐπὶ 73 ψηφισάντων.

Ἐψήφισαν 46 ὄχι εἰς τὴν ἄρσιν.

Ἐψήφισαν 23 ναί εἰς τὴν ἄρσιν.

2 Λευκά καὶ 2 Ἄκυρα.

Ὡσαύτως μετά τὴν πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου ἡ Ι.Σ.Ι. ὁμοφώνως ἐψήφισε τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου διὰ τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην ἀπὸ Λαρίσης κυρόν Θεολόγον.

Ἐκ τῆς Τριμελοῦς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Τύπου».

Μέ ὅλες αὐτές τίς μεθοδεύσεις καὶ τὴν ἀναζωπύρωση τῶν παθῶν μέσα στὴν Ἱεραρχία, τό μόνο πού κατάφερε ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν νά διαιωνίσει γιὰ τουλάχιστον μιά δεκαπενταετία ἀκόμα τὴν ταραχή, τὴν διχόνοια καὶ τὴν διάσπαση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, τό ὁποῖο καταδίκασε νά μὴ δύναται νά βιώσει τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Μέσα στο όλοκάθαρο φῶς τῆς καινῆς Κυριακῆς

Εὐχή καί παράκληση πρὸς τὸν λαβωμένο Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο

† ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
Νικόδημος

Ἀγία Παρασκευή 31/3/80

Μακαριώτατε

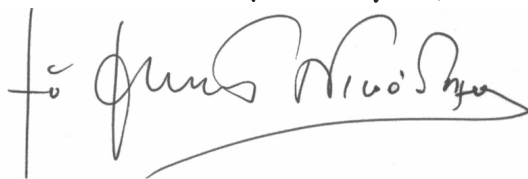
Σὰς γράφω στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, γιὰ νὰ διατυπώσω τὸν Πασχαλινὸ χαιρετισμό.

Εἶναι οἱ μέρες καὶ οἱ στιγμές κατὰ τίς ὁποῖες ἡ Ἀνάσταση εἶναι μιὰ ἐλπίδα καὶ μιὰ προσδοκία. Ὅλα γύρω εἶναι πένθιμα. Ὅλα ζωγραφίζουν καὶ ἐκφράζουν τὸ δράμα τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ Ἀνάστασι ὁμως ἔρχεται. «Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μίᾳ τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὶς καὶ κυρία». Εἶναι ἡ πραγματικότητα ποὺ θὰ ἀνατεῖλῃ τὴν Κυριακή.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ εὐχηθῶ, αὐτὸ τό ἀνέσπερο φῶς νὰ καταυγάσῃ, ὥστε νὰ ἀπαλείψῃ κάθε πόνον καὶ κάθε ὀδύνη ποὺ σωρεύτηκε μέσα σας καθὼς διακονήσατε τὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἤρθατε σέ μετωπικὴ σύγκρουσι μὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, τὸν διάβολον.

Καὶ μέσα στοῦ ὀλοκάθαρο αὐτὸ φῶς, παρακαλῶ, προσευχηθῆτε καὶ γιὰ μένα. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ τό ἔλεος τοῦ Κυρίου μας. «Πρὶν εἰς γῆν ἀποστρέψαι... πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέψαι».

Καλὸ Πάσχα
Μέ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη

Ἡ «Ἐλευθέρη Πληροφόρηση» στοῦ διαδικτύου.

Διεύθυνση: www.el-pli-ro-fori-si.gr

Καὶ οἱ ἔκδόσεις «Σπορά» στοῦ διαδικτύου
(γιὰ μιὰ γνωριμία μὲ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr